

Basın Açıklaması

Hasina Hakkında Verilen İdam Kararı: Hasina'yı Yaratın Laik Zorbalık Hüküm Sürmeye Devam Etmekte

Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM), devrik Bangladeş diktatörü Şeyh Hasina hakkında tarihi bir idam kararı verdi. Bu karar, Bangladeş'in mazlum halkı için geç kalmış bir iade-i itibar ve insanlığı ayaklar altına alan bir rejime karşı güçlü bir tokat niteliğindedir. Ancak bu karar, sadece kutlamayı değil, vakur bir tefekkürü de beraberinde getirmektedir. Zira gerçek adalet, sadece bir tiranın cezalandırılmasını değil, sistemsel bir değişimi zorunlu kılar. Bu zulmün temel nedeni, demokrasi söylemiyle ortaya çıkıp fiiliyatta jeopolitik pragmatizm uygulayan ABD öncülüğündeki uluslararası düzendir. Batılı güçler, kalkınma ve istikrar adı altında Bangladeş, Pakistan ve Mısır gibi ülkelerde despot yönetimleri desteklemekte, insan haklarını ise ikinci plana itmektedirler.

Onlar için Batı yanlısı bir diktatör, öngörülemez bir demokrasiden her daim daha makbuldür. Bu durum, laik demokratik modelin özündeki ikiyüzlülüğü açıkça ortaya koymaktadır: "Sözde demokrasi, fiiliyatta diktatörlük." Onların otokratlarla olan ittifakı bir sistem hatası değil, sistemin ta kendisidir.

Şeyh Hasina hakkında verilen hüküm, her ne kadar önemli olsa da, tek başına gerçek özgürlüğü temin etmeye yetmez. Bu nedenle mücadele, bireysel tiranları devirmekten, onları üreten ikiyüzlü jeopolitik mimariyi yıkmaya evrilme zorunda. Diktatörlerin yaratılıp sonra da ortadan kaldırıldığı bu döngü, 1924 yılında Osmanlı Hilafetinin ilgasıyla oluşan otorite boşluğunun doğrudan sonucudur. Bu siyasi boşluk, adalet yerine hegemonyayı esas alan, Batı tasarımı bir düzenle doldurulmuştur.

Saldırgan Batı, Hilafetin yıkılmasından sonra onu itibarsızlaştırmak için sahte bir anlatı inşa etmiş, Hilafeti 1400 yıllık yekpare bir zulüm düzeniymiş gibi göstermeye çalışmıştır. Bu oryantalist anlatı, Haccac bin Yusuf veya birkaç Memluk sultanı gibi belirli figürleri cımbızla seçerken, otokrasiyi sınırlayan güçlü hukuki ve ahlaki çerçeveleri görmezden gelmiştir. Osmanlı Hilafeti, devlet gücünü doğrudan kamu refahına bağlayan "Daire-i Adliye" (Adalet Dairesi) ilkesiyle hareket etmiştir. Sultan Süleyman, keyfi yönetimiyle değil, sistematik kanunlaştırmalarıyla "Kanunî" unvanını almıştır. Dahası, Fatih Sultan Mehmed'in İstanbul'u fethinden sonra 15. yüzyılın ortalarında uyguladığı Osmanlı "Millet Sistemi", dini azınlıklara önemli ölçüde özerklik tanıırken, bağımsız alimler ve Şeriat hukuku, Halife'nin otoritesi üzerinde daimî bir denetim mekanizması olarak işlev görmüştür. Mezalim Mahkemeleri (Mahkematu'l-Mezalim) ise halkın, devletin en üst görevlilerine karşı dahi hukuki yollara başvurabilmesini mümkün kılmıştır. Her ne kadar idealimiz Raşidi Hilafet olsa da, sonraki hilafet dönemleri de Batının iddia ettiği gibi basit diktatörlükler değil, farklı dinler ve ırklar arasında adaleti sağlayan içsel mekanizmalara sahip karmaşık ve gelişmiş sistemlerdir.

Ey insanlar! Bu anı, tek bir tiranın düşüşüyle sınırlı tutmamalı ve onları besleyen sistemden kurtuluşa kanalizetmelisiniz. Zira gerçek ve kalıcı değişim, yüzleri değiştirmekte değil, Hilafet yönetimi altındaki ilahi nizamı tatbik etmekte yatmaktadır. Her Şeyi Bilen Aziz Allah *Subhânehu ve Teâlâ* tarafından indirdiği bu nizam, eşsiz bir donanımaya sahiptir. Otokrasiyi kökünden söküp atacak, iktidar üzerinde değiştirilemez sınırlamalar yerleştirecek ve herkes için adaleti önceleyecektir. Şimdiki mücadele, bu aşkın değişim içindir; insanın kusurlu ve zalim modellerini, Allah'ın adil ve kutsal nizamı ile değiştirmek içindir. Allah *Azze ve Celle* Kur'an'da şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'ın ve Rasûlü'nün çağırısına uyun ve bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer. Yine bilin ki, O'nun huzurunda toplanacaksınız." [Enfal 24]

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Bangladeş Vilâyeti

Medya Bürosu